

frem, har jeg stillet mig mod det? Hvorledes kan det ærede Medlem bevise, at jeg nogen Ginde har stillet mig imod et Forslag om Arbejderulykkesforsikring — jeg, som inden nogen anden herhjemme havde skrevet, virket og talt for en saadan? Aldrig nogen Ginde har jeg villet lægge denne Sag Hindringer i Vejen! Straks efter at Regeringens Forslag i sin Tid kom frem, har jeg fremhævet de Fejl og Farer, som jeg mente hæftede ved det; det var min Ret, maaste min Pligt. Udvøde Følletingsmand Berg kom til mig i Anledning af tvende Foredrag om denne Sag dels i „Studenteforeningen“ dels i „Juridisk Forening“, hvilke han havde læst, og han sagde til mig: Hvorledes skulle vi blive fri for dette Forslag og faa et nyt og godt i Stedet? Jeg har ikke „faaet“ denne Følletingsmand til at føre nogen som helst Ting ind her, men jeg har ført Samtaler og Forhandlinger med denne højt begavede og indsigtfulde Politiker, og han har da optaget de Tanker, som jeg i øvrigt udførligt havde fremstillet særlig i det nævnte Foredrag i „Juridisk Forening“. Dette Foredrag foreligger trykt for Offentligheden og er almindelig Gjendom. Til mine Forslag har han saa — og deri ser jeg en stor, ja en stolt Tanke — føjet Bestemmelser sigtende til, at det, som man ikke paa retfærdig og begrundet Maade kan lægge over paa Industriens Skuldre, det skulde man lægge over paa det hele Samfunds. Paa samme Tid har han dog indskrænket sine Forslag til Arbejdsstanden og Arbejdsforholdet. Men de ærede socialdemokratiske Forslagsstillere have ikke indskrænket sig dertil, de have ikke „i Guds Navn“ villet lægge de Byrder over paa Samfundet, som man ikke bør lægge over paa Arbejdsgiverne; thi de have hverken lagt noget paa Arbejdsgiverne eller paa Samfundet (Udbrydelse.) Nej, de have det ikke. Forslaget har lagt hele Byrden paa de individuelle Statthyndere her i Landet, som man mente nok kunde have Raad til at betale. Det ærede Medlem sagde dernæst, at dette ikke maatte behandles som noget fuldtomment Forslag. Hver Gang de Herrer komme her med et Forslag, maa vi ikke røre ved det, fordi det ikke er noget fuldtomment Forslag. Forleden sit vi ligeledes at høre, at det var urigtigt at staa op og kritisere et Forslag fra dem, fordi det ikke var noget fuldtomment Forslag, det kunde være anderledes og bedre, sagde de. Det bliver imidlertid meget vanskeligt at forhandle paa den Maade. Jeg indrømmer, at det kunde være et fuldtomment og bedre Forslag, men de Herrer kunde ogsaa meget godt have sørget for, at det var bedre, naar det forlod deres Hænder. Der er mange

Fejl i dette Forslag, som jeg ikke har rørt ved. Jeg har kun kritiseret, hvad der hører til Lovens inderste Realitet. Det er ikke Bindehuggeri — det maa de ærede Medlemmer af det socialdemokratiske Parti forlængst have mærket — hvad jeg fremkom med imod deres Forslag. Jeg kunde i den Henseende have henledet Opmærksomheden paa § 17. De ville se, at dette Lovforslag findes paa et omtrykt Blad, og hvorfor? For at rette Ordet „indtale“, som der stod i det første Tryk, til Ordet „inddrive“. Det er hele Grunden, hvorfor Forslaget er omtrykt; men „indtale“ var netop det rigtige, og „inddrive“ giver ikke nogen som helst Mening paa dette Sted. De Herrer ere saa gaade hen og have rettet det nævnte Ord, som de havde fra Regeringsforslaget. Der maa være kommet en Mand, som har sagt til dem, at det var et underligt Ord dette „indtale“, og saa lode de Herrer Bureauet trykke hele Forslaget om, saaledes at der er kommet til at staa: . . . „er den tilskadefornne eller hans efterladte berettigede til ved sædvanlig Rettergang hos ham at inddrive“ o. s. v., ret som om nogen ved at anlægge Sag kunde „inddrive“ noget. Hvad synes fremdeles de Herrer om den lille Sætning i § 4: „Den samlede Indtægt maa ikke overstige $\frac{2}{3}$ af denne“. Jeg ved ikke, om man synes, at det er godt. „Den samlede Understøttelse maa ikke overstige $\frac{2}{3}$ af Indtægten“, skulde der staa. Nej, skulde jeg begynde at undersøge de enkelte Bestemmelser i dette Lovforslag, tror jeg nok, at de Herrer ikke vilde være rigtig vel fornøjede, undtagen med dem, som ere trykte efter Regeringsforslaget; thi i dem er der dog Sætningsforbindelse.

Naar det nu siges, at Misbrug behøver man ikke at være saa bange for, maa jeg dog dertil svare, at er der noget man behøver at være bange for i en Sag om Ulykkesforsikring, saa er det sandelig Misbrug. Det ærede Medlem behøver kun at tale med et eneste Menneſte, som har haft at gøre med disse Sager, for at høre i hvilket Omfang Ulykkesforsikring bliver eksploiteret. Der vil ikke være nogen anden Grænse derfor end netop de Regler, som en saadan Lov sætter, for at undgaa, at Loven bliver udnyttet paa utilbørlig Maade. Derfor maa man paa det Punkt være ganske overordentlig forsigtig. Det ærede Medlem sagde, at han maatte holde sig fast paa Stolen for at kunne læse det Forslag igennem, som fremkom fra det ærede Medlem fra Ringløbing (F. C. Christensen); det gør mig ondt for det ærede Medlem, og jeg kan kun bede ham holde sig godt fast, maaste han